

25
DISSERTATIO INAUGURALIS IURIDICA

DE

IVRE CIRCA VOTVM

QVAM

IN ACADEMIA FRIDERICIANA

INCLYTI IVRECONSULTORVM ORDINIS AVCTORITATE

PRAESIDE

MAGNIFICO NVNC ACADEMIAE PRO-RECTORE

DOMINO

IOANNE MATTHIA MARTINI

SERENISSIMO DVCI REGNANTI A CONSILIIS IVSTITIAE,

IVRIS VTRIVSQVE DOCTORE ET PROFESSORE

PUBLICO ORDINARIO

AD HVNC ACTVM DECANO

PRO

SVMMIS IN VTROQVE IVRE HONORIBVS
RITE OBTINENDIS.

H. L. Q. C.

D. XXI. FEBRVARII MDCCLXXXI.

DEFENDET

IOANNES HENRICVS REINECKE

CROEPLINO-MECKLENBVRGENSIS,

BVETZOVII

1781.

DISSERTATIO IN APOCRYPHIS IURIDICA

DE
IURE CIRCA VOTVM

AVT

IN ACADEMIA FRIDERICIANA

INSTITUTI IURCONSULTORVM ORDINIS AVCTORITATE

PRÆSIDE

MAGNifico HANC ACADEMIÆ PRO-RECTORE

D O M I N O

IOHANNI MATTHIA MARTINI

SERENISSIMO DUCI REGNANTI A CONSILIO IUSTITIAE

PARIS VTRIVSQVE DOCTORE ET PROFESSORE

PUBLICO ORDINARIO

AD HANC ACTVM DECANO

PRO

SUMMIS IN VTRIOVE IURE HONORIBVS

RITE OPTINENDIS

H. E. C.

D. XXI. FEBRUARII MDCCXXXI.

DEBENDI

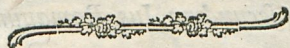
IOHANNES HENRICVS REINECKE

GOEBELINGEN-RECHENBERGENSIS

B. V. T. S. O. V. I. I.

1731

CONSPECTVS.

CAP. I. *Votum quid sit et quotuplex.*

A. *Introitus.* §. I.

B. *Generatim de natura et indole voti.*
§. II.

C. *Speciatim indicantur*

a) *varii gradus in vouendo* §. III.

b) *variae voti diuisiones.*

a) *an ius Romanum diuidat.* §. IV.

β) *diuisiones iuris Canonici.* §. V.
quibus

γ) *annectuntur aliae peculiares.* §. VI.

CAP. II, *De effectu voti rite emissi*

A. *de effectu in genere et quando dicatur
rite emissum.* §. VII.

B. *in*

B, in specie

a) secundum Ius Romanum. §. VIII.

b) secundum Ius Canonicum. §. IX.

c) apud Pontificios et Protestantes. §. X.

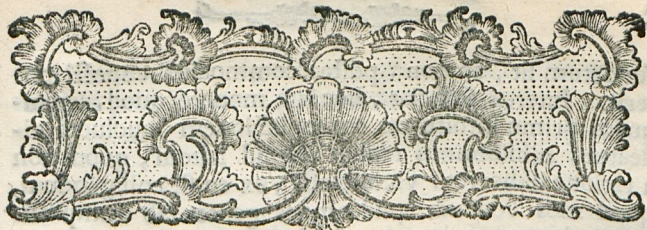
CAP. III. De modis tollendi obligationem ex voto
prouenientem.

A. si soluitur votum. §. XI.

B. si per actionem ad eius impletionem com-
pellitur. §. XII.

CAP. I.

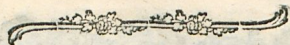
CAP. I.

§. I.

Votum tam vario sensu accipitur, vt significatus vel primarios allegare ratio instituti non permetteret. Omittimus omnes ideo, de vnico tantum, qui ad nostrum scopum pertinet, dicturi. Docemur in iure, nos inter alios modos posse obligari *facto licito*; hocce factum autem consistit vel *pacto* vel *pollicitatione*, pollicitatio autem rursus diuiditur in *pollicitationem in specie sic dictam*, si homini promissio facta, et in *votum*, si DEO. De quo postremo nobis sermo erit.

Verba, DEO *promittere*, nemo audit, nisi statim contradictione apparenti se offensum putat: qui enim habet, qua ratione illi potest dari? aut quid promittere possum, cui omnia debeo? Hocce dubium, an

fundatum sit , an non , postea commodius annecti poterit. Interea sufficiat , hoc iam monere, quod, quamquam primo intuitu res contradictionem inuoluere videatur, nihilominus tamen aliquid saltem, quod non a ratione abhorret, votis inesse, ex eo fit colligendum, quod mos vouendi apud omnes gentes ab antiquissimis inde temporibus in usu fuit.

Voti fundamentum inuestiganti vltro apparet, hocce in communi omnium hominum statu esse quaerendum, qui dubio procul hoc loco est *timor ac indigentia*, vt recte hic applicari possit illud Petronii:

primus in orbe Deos fecit timor — —

Nemo nescit, quanta deuotione ad diuinam properamus opem implorandam, si nostris consiliis et viribus non satis muniti res trepida in angustias animum pellit. dum nobis aut imminet periculum, aut de bono consequendo cupidi sumus, aut, quod tamen vltra ethnicum morem se extendere non deberet, aliis damna paramus, et precamur infortunia. Haec votis consequi cupiunt. Quae iam dixi, exemplis abunde probantur, si modo scriptores veteres, qui cuiuslibet in manu sunt, lustramus. Vsque adeo in usu fuerunt, vt concertarint fere, qui vouendo alterum superaret, dum secundum voti proportionem feliciorem vnus prae altero euentum sperabat. Vouerunt non Diis modo, sed adeo elementis, a quibus aut verebantur damnum, aut aduersariis inferri posse persuasos se putarunt; fecerunt vota pro incolumitate corporis et bonorum; nec non aliorum hominum, praecipue Superiorum; vouerunt

runt ob quodlibet negotiorum genus, in conatu etiam turpi in primis maiori periculo coniuncto, a)

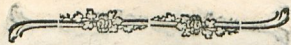
§. II.

Praemissis generalioribus ad rem est propius accedendum. Prouti titulus indicat, de iure circa votum agere est institutum; ne ergo a communi et fere necessario usu recedamus, ante omnia voti definitio debet praemitti, quia tunc demum iura circa rem discere proni sumus, si ipsa res nobis innotuit, de qua traduntur. Ex antea dictis liquet, voti rationem in eo consistere, ut Dei fauorem nobis conciliemus. Per rerum naturam autem patet, si pro fauore conciliando alicui quid promittis; principaliter eo promissionem esse dirigendam, ut eiusmodi quid contineat, quod alteri gratum est atque acceptum, quia alias motus animi, qui fauor dicitur, excitari nequit. Principium hoc primarium mihi videtur materiam definitionis recte suppedirare. *Votum itaque est, pollicitatio Deo facta de re aliqua ipsi grata.*

§. III.

Prouti haec pollicitatio variis perficitur gradibus, ita quoque de singulo singulares occurrunt modi loquendi.

- a) Qui huius rei exempla satis multa in vnum collecta legere cupit, et varios ritus apud diuersas gentes in vouendo obseruatos, illi satisfaciet *Alexander ab Alexandro genial, dier, Lib, III. c. XXII.*

di. Si enim quis vouere vult, et deliberare incipit, dicitur *votum concipere, facere*; si perseverat in deliberatione, ita vt firmum inde oriatur propositum vouendi, auditur *votum figere*; si iam determinatur praestatio, quam quis in actum deducere vult, hoc est *votum nuncupare, signare*; si tandem ipsa fit pollicitatio, tunc vltimus actus est perfectus, et nominatur *votum suscipere, se obligare voto*. Qui rite votum suscipit, vocatur *voti reus*, *voti damnatus* vero, qui iam promissa soluit; si promittens *voti compos* factus est, illius implementum dicitur *soluere, persoluere* cet.

§. IV.

Variae quae occurrunt voti diuisiones, ex Iure Canonico omnes originem trahunt. Quamquam enim adduci solet *L. 2. D. de pollicit.* et inde formari diuisio votorum in *realia* et *personalia*, quorum haec facto personae et deuotione constarent, illa vero sumtu expeditentur *b)*; mihi tamen legem ne vlllo quidem verbo hoc indicare apparet, potius persuasum mihi habeo: hunc sensum fere esse illatum, quia forsan, qui primus in illum errorem incidit a lectione iuris Canonici ad Ius Ciuile nimis volitauit, et hoc facto ideam iamiam acquisitam in Digestis quoque inuenire putavit, alii autem huius fidem non satis prouidi sunt sequuti. Hoc quidem omnino non inficias ire possum, quod Romani nonnulla vota maiori externa deuotione et

b) e. g. Gundling in *allgemeinen geistlichen Recht Lib. I. Tit. XXVI. §. 21. 22.*

et quadam religionis pompa perfoluerint; ex quibus tamen ritibus minime personalia sunt nuncupanda, nedum cum auctoritate legis, utpote quae nihil de his iniicit, realium potius tantummodo mentionem faciens, ut inde nihil colligere liceat, nisi quod apud eos omnia vota *de rebus suscepta*, et propter hoc realia fuerunt. c)

§. V.

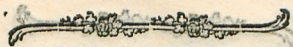
Ius canonicum, quod maiorem et irrationabilem fere votis addebat fauorem, hanc doctrinam magis quoque excoluit. Secundum hoc vota diuiduntur in *realia* et *personalia*, quorum descriptio in §. IV. est praeoccupata, quibus addunt *mixta*, quae sumtu et labore corporis simul peraguntur. Ob maximum effectum iuris autem principalis et satis fauorosa votorum personalium diuisio est, quod sint vel *solemnia*, vel *minus solemnia*, seu *simplicia*. Describitur fere ubique solempne, quod absoluitur per susceptionem sacri ordinis vel expressam aut tacitam probatae religionis professionem d). Qui vero ita explicant *can. un. de voto et voti redemptione in 6to* illi, uti mihi quidem videtur, exempla accipiunt pro vniuersali regula. In dicto canone enim nil nisi quadam exempla voti solemnis prae reliquis priuilegiata repe-

c) Si de obligatione voti quaeritur, et actionibus inde oriundis, postea patebit, has expresse distingui in reales et personales.

d) Vid. Gundling *allgemeines geistliches Recht* L. I. Tit. XXVI. §. 19. 20.

B

reperio. Papa ibi noluit adaequatam voti solennis definitionem tradere, sed illas species tantum nominat, quae ad quaestionem ipsi propositam decidendam fecerunt. Consulebatur, quodnam votum debeat dici solemne, et ad dirimendum matrimonium efficax? et ad posterius quaestionis propositae membrum responsionem principaliter tantum dirigit e).

Accuratioꝛ canonis inspectio faciet votum solemne ita describere, vt sit *quod sit publice praesentibus et intelligentibus aliis*. Est ergo solemne idem quod manifestum f). Et tunc votum minus solemne, siue simplex in opposito erit, quod sit priuatim aliis ignorantibus.

Est

e) Verba ipsa canonis hic subungere non abs re erit, quia in subsequentiꝛ applicationem inuenient. Sunt autem haec: Quod votum debeat dici solemne et ad dirimendum matrimonium efficax consulere nos voluisti. Nos igitur attendentes, quod voti solennis ex sola constitutione ecclesiae est inuenta, matrimonii vero vinculum ab ipso ecclesiae capite, rerum omnium conditore, ipsum in paradiso et in statu innocentiae instituente vniõnem et indissolubilitatem acceperit. Praesentis declarandum duximus oraculo sanctionis, illud solum votum debere dici solemne, quantum ad post contractum matrimonium dirimendum, quod solemnizatum fuerit per susceptionem sacri ordinis, aut per professionem expressam vel tacitam factam alicui de religionibus per sedem apostolicam approbatis. Reliqua vero vota, etsi quandoque matrimonium impediunt contrahendum, et quanto manifestius sunt emissa, tanto propter plurimum scandalum et exemplum, durior poenitentia transgressoribus debeat; non tamen rescindere possunt matrimonia post contracta.

f) BRUNNEMANN in Iur. eccl. Lib. II. c. VII. ita habet: votum solemne publice coram testibus aut iuramento fiet.

Est alia in voto religionis tantum inueniens locum diuisio votorum in *expressa et tacita*. Quamquam enim susceptio ordinis sit species voti solemnis, et ita publice intelligentibus aliis professio fieri debeat, accipiuntur tamen facta concludentia quoque pro sufficienti declaratione voluntatis; et pro tacita professione accipitur, si quis cuiusdam ordinis habitum suscepit et in eo perseverat per certum tempus, ut tempore elapso fiat religiosus.

In voto est promissio, haec vero vel pure potest fieri, vel sub conditione, vltro ergo patet, quod votum vel pure vel sub conditione suscipi, et ita *purum* vel *conditionatum* esse queat.

§. VI.

His in legibus fundatis diuisionibus nonnulli Pontificiorum adiungunt nouam, quae illis primaria videtur. Volunt, vota esse vel *necessaria*, quae praeceptum pro fundamento habent, vel *voluntaria*, siue *consilii*, quae de rebus aut factis nostri arbitrii suscipiuntur. Quae diuisio quamquam communiter reicitur tanquam insufficientis g), quia absque voto suscepto iam ad ea, quae in praeceptis sunt, obligatus maneo, hoc quidem in theoria omnino verum est; si autem de vtrorumque effectu quaeritur, momentum practicum omnino inde dependet, de quo infra.

Ad-

g) Gundling im allgemeinen geistlichen Recht L. I. Tit. XXVI. §. 19. 20.

Addunt ad hoc *votum gratitudinis*, *supplicationis* cet. quorum natura ex denominatione iam satis paret. Est insuper *votum claudicans*, in quo a parte vouentis obligatio quidem perfecta contrahitur, quae tamen ab alio interrumpi potest: huc pertinet *votum abstinentiae* quod mulier viro prohibente seruare non cogitur.

Quid sit *votum non ratum*, et *non rectum*, de eo postea obueniet dicendi occasio.

CAP. II.

§. VII.

Vfus distinctionum tantummodo apparet ex diuerso iuris effectu, qui inde pendet. Vt ergo statim pateat, praemissas diuisiones minime inutiles esse subtilitates, nunc de effectu voti agendum erit. Generatim dici potest: *ex voto rite suscepto firma oritur obligatio*; inde vulgatum illud: quod ab initio erat voluntatis, ex post facto fit necessitatis. Supradictum est, *votum esse speciem pollicitationis*, ita tamen vt solius tantum offerentis adsit promissio. Promissio absque accedente acceptatione nullam omnino alias producit obligationem. Et hoc ita esse in rebus priuatis, expediti iuris est, vt ne pollicitatio quidem praesenti et tacenti facta promittentem obliget si acceptatio ex nullis signis concludi potest ^{h)}. Polli-

h) arg. L. 3. pr. D. de pollicit.

Pollicitationi vero in genere adfistunt leges in fauorem publicam et ecclesiasticam magis, adeo vt nulla, quae tamen adesse potest, acceptatio sit de necessitate, vt absque illa validam potius producat obligationem, si modo votum sit rite susceptum. *Quando autem dicatur votum rite susceptum, quando non ita?* ante omnia nunc erit disquirendum. Votum est promissio, promissio velle supponit, qui igitur non potest velle nec valet promittere; promissio enim est significatio voluntatis de praestando aliquo. Requiritur ergo in vouente *libera voluntas*. Qui igitur vel natura, aut subiectione, aut pacto anteriori obligatus, velle non potest, vel extra libertatem mentis positus se sponte determinare nequit, ille nec voluit, nec vouit. Cum porro inanis foret promissio, si eius implementum non esset in potestate nostra, alterum requiritum est, *vt obiectum sit in potestate nostra positum*. Res extra nostram potestatem sitae sunt vel natura, tales, vel lege. Liceat ergo ex his dictis formare regulam: *Votum debet esse verum, nec praestationi obstare impedimentum vel physicum vel legale.*

Secundum modo dicta nunc a vouendo omnes arcentur illi, qui a paciscendo; et quoad res omnes restrictiones sunt applicandae, quae iure ciuili traduntur in doctrina de pactis, vt pote cum qua haec in omnibus fere conuenit, praeter quod pactum duorum consensu constat, in voto autem vnius, scilicet promittentis consensus ad negotii perfectionem sufficit.

Variat nihilominus effectus secundum diuersa iura. Vt ergo eo accuratius procedamus, de singulo figillatim agere expediet.

§. VIII.

§. VIII.

Quod igitur in specie attinet *Ius Romanum*, vota personalia non pertinebant ad forum, bene tamen realia. In his autem iterum videndum est, quid iure Pandectarum et quid iure Codicis disponitur. Secundum *L. 2. D. de pollicit.* vouens voto obligatur ita, ut non nisi res soluta eum liberet. Re autem non soluta actio *personalis* tantum inde dabatur ex ratione subiuncta, quia voto res *sacra* non efficitur. Res sacrae olim fuerunt, quae publica Pontificum auctoritate erant consecratae, et a magistratu maiori dicatae; erant res nullius negatiue tales, i. e. quae neque in bonis sunt, neque vlllo titulo acquiri possunt. Quamdiu vero res nondum erat separata, tamdiu consecratio et dedicatio accedere non poterat, nec res in bonis esse desinebat.

Pergo ad dispositionem iuris Codicis. *L. de 23. SS. eccles.* inter ius diuinum publicumque et inter priuata commoda haec notabilis, et uti dicitur competens discretio est sancita; ut res vota praeter actionem personalem, reali etiam persequi possit.

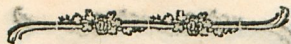
Rei vindicatio autem, utpote, quae contra quemcunque rei possessorem instituitur, non aliter locum habet, nisi circa res, quarum dominium vindicanti competit; consequens ergo est, ut, per votum ipso iure dominium acquiri, sanctio haec sit intelligenda. Qua ratione autem ita disponere potuit Iustinianus, in eo quaerendum est primario, quod diuisionem veterem rerum quae diuini iuris sunt, in sacras sanctas et religiosas prorsus

sus mutauit, et simul notionem antiquam de rebus sacris, volens, vt res sacra sit, quae ad cultum diuinum immediate^m est destinata. Quare cum destinatio faciat rem sacram, mos consecrationis et dedicationis post introductam religionem christianam in vsu esse desierit; cessauit quoque simul ius ab his ritibus dependens, et ita votis potuit salua iuris analogia hunc effectum addere. Praeterea per arbitrariam dispositionem voluit, vt nullis temporum metis huiusmodi actiones circumcludi possent; ne tamen videretur in infinitum extendere, longissimum vitae hominum tempus elegit, vt facultas agendi non excluderetur, nisi C. annorum curricula excesserint. Quod tempus C. annorum ab ecclesia Romana adhuc offeruatur, quanquam ratione aliarum ecclesiarum ad XL. annos terminus est restrictus ¹⁾.

§. IX.

Ius Canonicum praeter illud, quod cum iure ciuili circa voti effectum habet commune, ad maiorem ei firmitatem conciliandam, cum satis viderent, quantum inde in pia corpora redundaret emolumentum, eo in primis laborauit, vt libertatem recedendi a voto quam maxime angustis includeret cancellis, et in hunc finem grauitatem peccati, si votum non deduceretur in effectum, satis exaggerauit. Statuunt tamen canones differentiam, ratione peccati hoc modo contracti; distinguunt nempe ita: si quis adhuc substitit in primo vouendi gradu,

¹⁾ Auth. quas actiones ^{et} de SS. eccl. No. 131. c. 6.

du, scilicet in primaria deliberatione, hanc vero in actum deducere non vult, committit peccatum *veniale* *k)* et poenitentia ea propter imponitur. Grauius est peccatum, si iam aliquamdiu perseueravit in deliberatione et iam proposuit firmiter de voto faciendo, hocce infringere est *damnabile* *l)*. Si verum iam adest votum, quamquam non solemne, illius intermissio est *mortale* peccatum *m)*.

Si quis votum iam vere emisit et in aliud mutat solemne, ei pro voto non impleto imponitur poenitentia *n)*. Occasione huius loci se mihi offerunt *peculiares effectus pro diuersitate diuisionum* supra adductorum. Quanquam enim Pontifex docet, votum simplex apud Deum non minus obligare quam solemne *o)*, nihilominus tamen statuitur, priori simplici per solemne posterius derogari *p)*. In specie inter simplex votum et solemne de seruando ordinis regulas, haec est differentia: solemne matrimonium impedit contrahendum, et dirimit contractum, simplex impedit tantum matrimonium contrahendum *q)*.

Dif-

k) c. 4. C. 17. q. 1.

l) c. 2. C. 17. q. 1.

m) c. fin. C. 27. q. 1.

n) c. 5. de regularibus in 6to.

o) c. 6. x. qui clerici vel uouentes matrim.

p) c. 5. de regul. in 6.

q) c. 3. x. qui clerici vel uov.

Differentia inter expressam et tacitam religionis professionem haec est, quod per illam quis ad eam praefixae religionem obligatus maneat, quam professus est; per hanc autem generaliter tantum ad aliquam amplectendam quam eligere vult, religionem r)

Ad stabiliendam et muniendam Pontificialem auctoritatem status monachorum et expeditiones cruciatae sine dubio maximum fecerunt. Quod Pontifices bene intelligentes non defuerunt, qui vota de his emissa quovis modo promovere iisque praeter reliquis singulares effectus tribuere studuerunt, parum considerantes eorum impedimenta, et canones et leges non raro directe obstantes. Huc refero ratione arbitrii quod annum discretionis in feminis statuunt XII. et masculis XIV. s) licet haec aetas minime sit ad discernendum idonea, et quamvis porro permittunt, ut impuberes, qui minores XIV annis religionem sunt ingressi, ex voto non teneantur, nisi postea professionem fecerint siue expressam siue tacitam, ad hanc solemnitatem XV annum sufficere possunt t) quia in hac aetate aequè minus diiudicare possunt, an ad hoc vitae genus per omnem vitam idonei manebunt.

Quod ad subiectionem pertinet, statuitur quidem, fer-

r) c. I. §. qui vero et §. fin. c. 2. §. facile c. 3. in fin. de regul. in 6.

s) c. II. 12. x. de regul.

t) c. I. de regul. in 6.

seruos vouere non posse in praeiudicium dominorum *v)*; nec eos ordinandos esse ante manumissionem, si verò contra factum, deponendos rursus *x)*; verum enim verò in fauorem monasteriorum aliter se res habet; qui enim seruus per triennium commoratus est in monasterio fit liber *y)*.

Pari respectu filiofamilias a vouendo absque patris consensu quoad eius praeiudicium arcentur *z)*; interpretes tamen in contrarium vergunt, vt votum religionis a filiofamilias sine consensu patris fieri possit ex ratione, quia non attenditur patria potestas in spiritualibus *a)* et filiusfamilias delinquens Diabolo obligatur absque patris consensu *b)*. Vltimum, quod canones patri et tutori relinquunt, est vt votum ante pubertatem factum queant irritum reddere non vero post eam *c)*. Pari modo ab analogia discrepat votum coniugum, quod licet consensum de praesenti sibi inuicem dederint, vnus desponsatorum altero inuito religionem ingredi potest, dummodo copula carnalis non interuerit *d)*, et magis vt efficax perdurat votum de peregrinatione *natio-*

u) c. 12. D. 54.

x) c. 1. 2. x. de ser. non ordinand.

y) c. 29. D. 54.

z) arg. c. 19. C. 22. q. 4.

a) c. fin. de iudic. in 6.

b) c. 1. x. de delict. pueror.

c) c. 1. 2. C. 20. q. 2. c. 2. de regul. in 6.

d) tot. tit. x. de conuers. coniug.

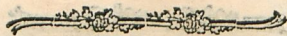
natione ad terrae sanctae subsidium, etiamsi vxor plane consentire nolit e), cum tamen consensus faciat matrimonium et indissolubile consortium vitae. Quis non videt, in omnibus votis modo recensitis mox conscientiae vim inferri, eo quod inconsulto et absque facultate discernendi est promissum, mox impediri reuerentiam erga illos, quibus natura indidit sollicitudinem et curam a se progenitorum, mandatum superioris tolli, et pacta firma infirmari soluique.

§. X.

His omnibus nondum contenti pontificii praeter adductos effectus adhuc ingentem addunt valorem votis, et non solum singularem cultum diuinum in his ponunt, sed de votis monasticis in primis statuunt; eiusmodi esse opus meritorium, per illa mereri non tantum gratiam diuinam, sed amplius etiam adeo, ut alii operum supererogationis illorum participes fieri queant; in summa, hocce vitae genus omnibus aliis in Republica et Ecclesia praevalere, quae omnia et plura recensentur in August. Confess. art. VI, et in Apolog. Confess. art. XIII.

Quae contra nostrates sentiunt, primi confessores his statim subiungunt. Reiciunt hanc doctrinam in totum, prouocant ad canonem, qui vult, ut in omni voto ius superioris excipitur. Inde recte inferunt, per

e) c. 9. x. de voto et voti redempt.

vota non posse ordinationem Dei et mandatum tolli, hinc vota monastica, quia pugnant cum primo principali articulo, plane esse abroganda. Principia supra adducta de voti validitate reuocarunt, secundum quae votum debet esse in re possibili, voluntarium, sponte et consulto susceptum. Omnis cultus ab hominibus sine mandato Dei institutus, et electus ad promerendam iustitiam iis impius est. Nihilominus tamen iubent, vota licita seruare, et per hoc diuisionem voti solemnis et simplicis auferunt, et omnem differentiam, quae ab hac pendet distinctione.

Huius loci erit, de eo paucis differere, an Deo votum fieri possit, et an eius intersit vt impleatur? Quod ad priorem quaestionem pertinet, mihi videtur, Deo voueri non posse, ideoque verba ita esse interpretanda, vt hoc nomine complectatur quidquid respectu eius fit inprimis quoad vota realia.

Quod ad posteriorem vero attinet quaestionem, propositum, statuendum puto, quanquam susceptio voti est merae facultatis, et nihil refert, an voueat quis, an non, vt eius implementum tamen nullo praetextu absque contumelia in Deum intermitteri queat, cuius decisionis rationem hanc offero: quia vota regulariter fiunt de bono quodam sperato, aut pro auertendo malo, ideo voti compos, si eius implementum derectare vellet, facti veritatem denegaret et hoc ipso crimen blasphemiae committeret: ex aduerso autem maximum reuerentiae et gratitudinis signum declaratur per praestationem voti, vtpote per quam omnibus attestamur, quod Deus nobis
fit

fit auctor boni. Secundum haec votum quoque voluntarium s. consilii locum sibi in effectu vindicat, per hoc enim noua causa accedit obligationi iam ante debita ad seruandum promissum iteratum, prouti per intermissionem huius multo magis iniuriam in Deum committit et ob scandalum publice datum grauiori censurae subiacer, qui votum implere recusat.

CAP. III.

§. XI.

Finis voti est eius solutio, ad quam quis statim post eius implementum est obligatus, nisi tempore restricta fit. Qui voti compos, si soluit quod promiserat, tunc res se bene habet et voto liberatur. Si non soluit, quia vitium in voto latet, tunc *vel* peccatum est in modo vouendi, quod dicunt votum non rectum, *vel* votum ita comparatum est, vt absque peccato seruari nequeat et vocatur non rectum et non ratum simul. In omnibus his casibus irritum declarari debet. Si porro in voto vitium quidem non est, aut aliunde eius implementum impeditur, tunc dicitur votum *toll*i, quod fieri potest per absolutionem, dispensationem, redemptionem et immutationem, quae Pontificii quoque in voris irritis desiderant *g)* apud nos autem tali casu non requiritur.

§. XII.

g) Vid. BOEHMER Iur. eccles. Protest. p. III, L. 3. T. 34. §§. ultim.

§. XII.

Si tandem vouens soluere non vult, nec impeditur, tunc actione est compellendus. Actio autem, qua ex- periri debet, est *personalis*, (secund. Codic. *realis* quoque) *rei persecutoria* ideoque *perpetua* h) *competens ei, qui ius agendi habet contra vouentem eiusque heredem ad soluendum id, quod in votum est deductum*. Quia nulli- bi dispositum legitur, cuinam ius agendi ex voto com- petat, ab omni tempore iis est tributum illud, qui curam et custodiam piorum corporum, in cuius gratiam votum est emissum, habent. In antiquo foedere Sacerdotes hoc iure erant praediti, quorum episcopi apud Pontificios se successores praedicant, aequale ius sibi arrogantes, verum in nostris terris ad Principes vi superioritatis territorialis, cui insunt iura episcopalia, pertinet hoc ius, quod confi- storiis vel aliis iudiciis demandarunt.

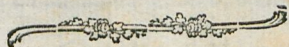
TANTVM.

h) secundum D. per XXX. prouti in aliis actionibus rei persecuto- riis; secundum cod. per C. juxta Nouell. si discesseris ab eccle- sia romana per XL. annos perdurans.

PRAENOBILISSIMO ET DOCTISSIMO
DOMINO DOCTORANDO
DOMINO REINECKE

QVAEVIS FELICIA PRÆCATVR
P R A E S E S .

Placuit TIBI VIR PRAENOBILISSIME in defendenda
hac TVA dissertatione inaugurali me comitem ha-
bere, nec detrectare officium volui; licet ingenue mihi
fatendum sit, hoc specimen doctrinae ad apices usque
TVVM esse. Lubens hanc arripio occasionem, publice
declarandi, quanti TE faciam, qui per aliquot annos
iam in hac Musarum sede applaudentibus TVIS clientibus,
causas multorum in foro perorasti, et non modo
dexteritate TVA sed et doctrina haud vulgari omnibus
TE commendasti. Adfistat et in posterum TVIS cona-
minibus Numen Supremum, ut omnia commissa et com-
mittenda expedias in proprium commodum et Reipubli-
cae salutem. Vale et me amare perge. Dabam die 14,
Febr, 1781.

vd18

ULB Halle 3
005 353 157

SL

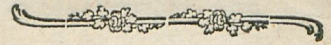
25

20

DISSERTATIO INAUGVRALIS IVRIDICA

DE

IVRE CIRCA VOTVM

1781, 2

Q V A M

IN ACADEMIA FRIDERICIANA

INCLYTI IVRECONSULTORVM ORDINIS AVCTORITATE

P R A E S I D E

MAGNIFICO NVNC ACADEMIAE PRO-RECTORE

D O M I N O

IOANNE MATTHIA MARTINI

SERENISSIMO DVCI REGNANTI A CONSILII IVSTITIAE,
IVRIS VTRIVSQVE DOCTORE ET PROFESSORE
PVBLICO ORDINARIO
AD HVNC ACTVM DECANO

P R O

SVM MIS IN VTROQVE IVRE HONORIBVS
RITE OBTINENDIS.

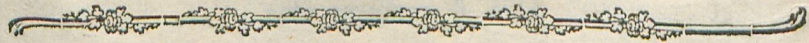
H. L. Q. C.

D. XXI. FEBRVARII MDCCLXXXI.

D E F E N D E T

IOANNES HENRICVS REINECKE

CROEPLINO-MECKLENBVRGENSIS,

B V E T Z O V I I

1781.

